Τὸ χτύπημα στάθηκε πολὺ σκληρὸ γιὰ τὸν Ντορσέλ, ὁ ἀτοῖος ἀγαποῦσε πολὺ τὴ Λίζα. Ὁ πόνος του γιὰ τὸ χωρισμὸ καὶ ἡ ἄτακτη ζωὴ ποὺ εἶχε κάνει τελευταῖα μαζὺ μὲ τὴ Λίζα, τὸν ρίξανε ἄρρωστο. Τὸ μικρόβιο τῆς φθίσεως ἀνεπτύχθη μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα στὸν εὐπαθὴ ὀργανισμό του...

Κι' ὁ Κάρολος Ντορσέλ, μόνος κι' ἔρημος πειά, ἐγκαταλελειμμένος ἀπ' τοὺς ἐφήμερους φίλους ὁλονυκτίων διασκεδάσεων, κατάντησε στὸ κρεββάτι τοῦ νοσοκομείου αὐτοῦ, περιμένοντας ἀπὸ μέρα σὲ μέρα τὸ μοιραῖο...

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς του....

* * *

Ἐνῶ ὁ Ντορσὲλ ξανασυλλογιζότανε τώρα, μὲ πικρὸ χαμόγελο στὰ χείλη, τὰ τρελλὰ γλέντια ποὺ εἶχε κάνει ἄλλοτε μὲ τὴ Λίζα, ἄκουσε μιὰ κοπτάνα νὰ σημαίνη στὸν κῆπο τοῦ νοσοκομείου.

Ἦταν ἡ ὥρα δώδεκα.

Μια νοσοκόμος τοῦ ἔφερε τὸ φαγητό του καὶ μιὰ ἐφημερίδα.

Ὁ Ντορσὲλ ἔφαγε χωρὶς ὄρεξι. Ἔπειτα ἀκούμπησε τὸ δίσκο στὸ μικρὸ τραπεζάκι, δίπλα στὸ κρεββάτι του, πῆρε κάτω ἀπ' τὸ προσκέφαλό του ἕνα πορτοφόλι, τὸ ἄνοιξε καὶ ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα λαχεῖο, μιὰ φωτογραφία καὶ μερικὰ γράμματα.

Θυμήθηκε τὴ μέρα ποὺ εἶχε ἀγοράσει αὐτὸ τὸ λαχεῖο, μαζὺ μὲ τὴ Λίζα. Ἐκείνη τὸ εἶχε διαλέξει. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴ φωτογραφία της καὶ ξαναδιάβασε τὰ τσαλακωμένα γράμματα ποὺ τοῦ ἔφερναν στὴ μνήμη παλιὲς εὐτυχισμένες ἡμέρες....

Μὰ καλύτερα ἦταν νὰ προσπαθήση νὰ λησμονήση τὰ περασμένα. Καὶ πῆρε νὰ διαβάση τὴν ἐφημερίδα. Μόλις τὴν ἄνοιξε, τὰ βλέμματά του πέσανε σὲ μιὰ ὁλόκληρη στήλη κερδισμένων ἀριθμῶν τοῦ λαχείου. Ἄρχισε τότε νὰ τοὺς διαβάζη μηχανικά.

Ξαφνικά, τὸν ἔπασε δυνατὸς βήχας ἀπ' τὴν ταραχὴ καὶ τὴ συγκίνησι.

Ἡ νοσοκόμα ἔτρεξε νὰ δῆ, τί ἔχει.

— Κέρδισα, κέρδισα! εἶπε ὁ Ντορσέλ, μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπ' τὸν βήχα. Κέρδισα τὸν πρῶτο ἀριθμὸ τοῦ λαχείου! Διακόσιες χιλιάδες φράγκα!....

Δὲν μποροῦσε νὰ μιλήση ἄλλο. Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο κοιμόταν βαθειά. Τὸν εἶχε καταλάβει ἡ συγκίνησι. Ὁ ἀδύνατος ὀργανισμός του εἶχε ἐξαντληθεῖ ἀπὸ τὴ δυνατὴ χαρά.

Ὅταν ὁ Ντορσὲλ ξύπνησε στὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα, ἡ νοσοκόμα τοῦ εἶπε ὅτι μιὰ κυρία ἐπέμενε νὰ τὸν δῆ. Μιὰ κυρία;... Ποιὰ νάταν ἄραγε;... Μὰ ἡ ἐπορία τοῦ Ντορσὲλ δὲν κράτησε πολύ, γιατὶ τὴν ἴδια στιγμὴ μπῆκε μέσα ἡ Λίζα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ μπῆκε μέσα ἡ Λίζα...

Ἡ καρδιὰ τοῦ Ντορσὲλ ἄρχισε νὰ χτυπᾶη δυνατά. Πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ του ἡ σκέψη πὼς ἴσως ἡ Λίζα μετάνοιωσε, ἐπειδὴ δὲν πῆγε καθόλου νὰ τὸν δῆ στὸ νοσοκομεῖο καὶ πὼς ἐρχότανε τώρα γιὰ νὰ γλυκάνη μὲ τὴν παρουσία της τὶς τελευταῖες του στιγμές. Ὁ Ντορσὲλ ἔνιωσε τὰ μάτια του νὰ ὑγραίνονται ἀπὸ εὐγνωμοσύνη. Λησμόνησε τὸ κακὸ ποὺ τοῦ ἔκανε ἡ γυναῖκα αὐτὴ καὶ ἦταν ἕτοιμος νὰ τὴν συγχωρέση....

Ἔξαφνα ὅμως πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ του καὶ μιὰ ἄλλη σκέψη, μιὰ τρομερὴ σκέψη.

Μήπως ἡ Λίζα εἶχε δεῖ στὶς ἐφημερίδες ὅτι τὸ λαχεῖο τους κέρδισε καὶ ρχότανε μόνον γι' αὐτό;... Ὅταν τὸ πῆρανε, εἶχε σημειώσει τὸν ἀριθμό. Αὐτὸ λοιπὸν ἦταν; Τὸ ἐνδιαφέρον της γιὰ τὸ χρῆμα κι' ὄχι γι' αὐτόν;....

Ὁ Ντορσὲλ κύτταξε προσεκτικώτερα τὴ Λίζα. Καὶ δὲν διάβασε στὰ μάτια της καμμιὰ ἀγάπη, καμμιὰ συμπόνια.... Ἀπεναντίας. Μιὰ ἔκφρασι πλεονεξίας ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό της. Ὁ Κάρολος ἄφησε, ἀπογοητευμένος, τὸ κεφάλι του νὰ πέση στὸ στῆθος του... Γι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα εἶχε δηλητηριάσει τὴ ζωή του!...

— Μὲ συγχωρεῖς, ἀγάπη μου, ἄρχισε νὰ τοῦ λέη ἐκείνη, ποὺ δὲν ἤρθα νὰ σὲ δῶ πιὸ μπροστά. Μὰ εἶχα πάει, ξέρεις, σὲ μιὰ μεγάλη περιοδεία.... Δὲν φαντάζεσαι πόσο λυπήθηκα ὅταν ἔμαθα, μόλις γύρισα, πὼς σ' ἔφεραν ἐδῶ... Ὁμολογῶ πὼς ἔφταιξα ἀπέναντί σου... Ἀλλὰ μόλις γίνεις καλά, θὰ φροντίσω νὰ ἐπανορθώσω τὸ κακὸ ποὺ σοῦ ἔκανα....

Ὁ Κάρολος μέθυσε γιὰ μιὰ στιγμή, χωρὶς νὰ τὸ θέλη, ἀπ' τὴ μουσικὴ τῆς φωνῆς αὐτῆς...

Ἡ Λίζα ἔπιασε τὰ ἱδρωμένα κι' ἀδύνατα χέρια τοῦ ἀρρώστου ποὺ τὴν κύτταζε μ' ὀρθάνοιχτα μάτια, χωρὶς νὰ τῆς λέη τίποτα. Τὴν εἶχε καταλάβει μιὰ καταθλιπτικὴ ἀγωνία μπρὸς στὸν ἑτοιμοθάνατο, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν κυττάζη κατάματα, σὰν νἄθελε νὰ πάρη τὴν εἰκόνα της μαζύ του στὸν ἄλλο κόσμο....

Τέλος ὁ Κάρολος συνῆρθε. Καὶ εἶπε, προσπαθῶντας νὰ κάνη τὴ φωνή του γλυκειὰ καὶ μαλακή:

— Θυμᾶσαι, Λίζα, τὰ περασμένα; Θυμᾶσαι ποὺ μοῦ ἔδωσες αὐτὴ τὴ φωτογραφία; Τὴ φύλαξα ἀπὸ τότε σὰν θησαυρό. Τὴν ἔχω πάντα μαζύ μου.

Πῆρε κάτω ἀπ' τὸ προσκέφαλο τὸ πορτοφόλι του, τὸ ἄνοιξε κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τὴ φωτογραφία, φροντίζοντας νὰ τραβήξη μαζὺ καὶ τὸ λαχεῖο.... Παρακολουθοῦσε μὲ τρόπο τὴν ἔκφρασι τῆς φυσιογνωμίας τῆς Λίζας. Κι' ὅταν εἶδε τὰ μάτια της νὰ καρφώνωνται στὸ μικρὸ πολύχρωμο χαρτάκι τοῦ λαχείου καὶ νὰ λάμπουν ἀπὸ ἀπληστία, βεβαιώθηκε πειὰ ὅτι ἡ Λίζα δὲν ἤρθε ἀπὸ ἐνδιαφέρον γι' αὐτόν... Μὰ δὲν ἔδειξε τίποτε. Ἔπιασε τὴ φωτογραφία καὶ τὴν ἔδειξε στὴ Λίζα, χωρὶς νὰ κάνη λόγο γιὰ τὸ λαχεῖο.

Ἡ Λίζα περίμενε νὰ τῆς πῆ τίποτε ὁ Κάρολος γιὰ τὸ λαχεῖο. Βλέποντας ὅμως ὅτι ὁ Ντορσὲλ τῆς μιλοῦσε γιὰ πράγματα ποὺ δὲν τὴν ἐνδιέφεραν διόλου, ἀποφάσισε νὰ τοῦ θυμήση τὸ σοβαρὸ αὐτὸ ζήτημα. Καὶ τοῦ εἶπε, γελῶντας, μὲ ἀδιάφορο ὕφος:

— Μπᾶ! φύλαξες, βλέπω καὶ τὸ λαχεῖο ποὺ ἀγοράσαμε κάποτε μαζύ; Ἐγὼ τὸ εἶχα διαλέξει. Δῶσε μού το. Τί θὰ τὸ κάνης ἐσύ; Πιθανὸν νὰ μᾶς πέση... Ποῦ θὰ τὸ μάθης ἐδῶ μέσα;

Κι' ἐξακολουθῶντας νὰ γελᾶ, σὰν νὰ μὴν ἔδινε σημασία στὰ λόγια της, κύτταξε τὸ ρολογάκι τοῦ χεριοῦ της.

—«Θὰ ἔχη κανένα ραντεβοῦ! σκέφτηκε ὁ Κάρολος. Ἴσως καὶ νὰ τὴν περιμένη κανείς κάτω στὴν πόρτα τοῦ νοσοκομείου!»

Ἡ ὑποψία αὐτὴ ἔκανε τὸν Ντορσὲλ τρελλὸ ἀπ' τὸ θυμό του. Δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ ἄλλο. Καὶ ξέσπασε:

— Ψεύτρα! Ψεύτρα! Ἤρθες νὰ μὲ δῆς ὄχι ἀπὸ συμπόνεσι ἢ ἀγάπη, μὰ ἐπειδὴ ἔμαθες ὅτι κέρδισα τὸν πρῶτο ἀριθμὸ τοῦ λαχείου! Κλέφτρα! Θέλεις νὰ μοῦ πάρης τὰ λεπτά μου, ἀφοῦ μοῦ πῆρες καὶ τὴ ζωή μου! Ἔμαθες ὅτι πρόκειται νὰ πεθάνω κι' ἔτρεξες νὰ μὲ κληρονομήσης ζωντανό!.... Ἔννοια σου ὅμως καὶ δὲν θὰ σοῦ γίνη τὸ κατῆρι! Κανεὶς δὲν θὰ πάρη τὰ χρήματα αὐτοῦ τοῦ λαχείου! Κανεὶς! Νά, κύτταξε τί θὰ τὸ κάνω!

Κι' ὁ Ντορσὲλ ἔσχισε τὸ λαχεῖο σὲ μικρὰ—μικρὰ κομματάκια, τἄβαλε στὸ στόμα του, τὰ μάσησε μὲ λύσσα καὶ τὰ κατάπιε, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ βήχα ποὺ ἔκανε τὸ στῆθος του νὰ σπαράζη ἀπ' τὸν πόνο καὶ τοῦ ἔφερνε αἷμα στὰ χείλη....

Κι' ἐνῶ ἡ Λίζα ἔφευγε, τρέχοντας, ἔξω ἀπ' τὴν αἴθουσα, σκεπάζοντας τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ δυὸ χέρια της, γιὰ νὰ μὴ βλέπη τὸ τρομερὸ αὐτὸ θέαμα, ὁ Ντορσὲλ ἐξακολουθοῦσε νὰ τινάζεται ὁλόκληρος ἀπ' τὸ βήχα καὶ ν' ἀγωνιᾶ, μὲ τὰ μάτια πεταγμένα ἔξω ἀπ' τὶς κόγχες, σὰν νὰ εἶχε ἀντικρύσει τὸ ὅραμα τοῦ θανάτου!....

ΖΑΚ ΡΙΖΕΛ

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΚΑΡΦΙΑ ΚΑΙ ΠΕΤΑΛΑ

Θὰ ἔλθη, ἐλπίζω, ἐποχή, καθ' ἣν αἱ τραγωδίαι, ὅπως αἱ ταυρομαχίαι, θὰ ἐμπιδισθοῦν ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας.

— Ἡ ρητορεία εἶνε εἶδος παραφροσύνης, μὴ μελετηθείσης ἀκόμα ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης.

— Οἱ ὑπάλληλοι τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης Ἀθηνῶν δύνανται νὰ κατηγορηθῶσιν ὡς βέβηλοι, διότι εἶνε οἱ μόνοι, οἵτινες ταράττουν τὴν κόνιν τῶν νεκρῶν βιβλίων.

— Οἱ ποιηταί μας, ἐπειδὴ δὲν ἔχουν ἄλογα νὰ τοὺς κόψουν τὴν οὐρά, οὔτε σκύλους νὰ τοὺς κόβουν τ' αὐτά, δὲν ἄφησαν καὶ αὐτοὶ λέξιν, χωρὶς νὰ τῆς κόψουν τὸ τελικὸν «ν».

— Ὁσάκις συμβουλεύω κανένα μου παιδί, φοβοῦμαι, μήπως ἀκούσω τὴν ἔνστασιν:

«— Καὶ σεῖς τί ἐκερδίσατε ποὺ ἐκάματε ὅ,τι συμβουλεύετε;»

— Διὰ νὰ ἐννοήση κανεὶς εἰς ποίαν ἀποκτήνωσιν δύναται νὰ φθάση ὁ ἄνθρωπος, ἀρκεῖ νὰ ὀσφρανθῆ ἓν ἀποτσίγαρον, ἑλληνικοῦ μάλιστα καπνοῦ.

Δ. Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ